

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΣΤΩΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΤΑ "ΜΑΥΡΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ,"

Ο θάνατος του Ορφέως και η γυναίκες της άρχαιας Θράκης. Η άπικρυφες Ιεροτελεστίες τους μέσα στα δάση. Τα παλιά «Μυστήρια της Αφρικανικής φυλής των Μπουίντα». Η άπικαλύψεις του Αμερικανού εξερευνητού Τζών Α. Μπουκ. Ο τραγικός άποκεφαλισμός ενός Ιερούλου μαύρου, κτλ.

ΑΝΕΙΣ δέν θά μπορούσε νά φανταστή, ότι ή γυναίκες της άρχαιας Θράκης πού σκότωσαν τόν Ορφέα γιατί παρακολούθησε μιά νύχτα, μέσα στό δάσος, τις Ιεροτελεστίες των άποκριφών μυστηρίων τους, θά είχαν σήμερα άπογόνους έξ ίσου σκληρές και φανατικές, μέσος στη ζούγκλα της Σιέρρα Λεόνε, στην Δυτική Αφρική.

Σ' αυτή τη ζούγκλα κατοικούνε ή μαύρες φυλές των Μπουίντα, πού θεωρούνται ως ένας άπό τους άρχαιότερους λαούς της Α-

μερικής, και γι' αυτό άκριβώς έχουν μυστηριώδεις παραδόσεις και μαγικές Ιεροτελεστίες, ή άποίες άπό μιά άνεξήγητη συμπλοκή μονόζων καταλιθικά μέ τά μυστήρια των γυναικών της άρχαιας Θράκης.

Τά θρακικά μυστήρια, όπως ξέρουμε άπό την Ιστορία, ήταν τελετουργίες κατά τις άποίες ή έμπερες και παντρισμένες γυναίκες μάθαιναν στό κορίτσια πού έπρόκειτο νά παντρευτούν μυστικά της ζωής και της φύσεως.

Γι' αυτό άκριβώς κανείς άντρας δέν έπρεπε νά παρακολουθή ως θεατής τους θρησκευτικούς χορούς των γυναικών πού είχαν έντελώς έρωτικό χαρακτήρα και τις κινήσεις των κοριτσιών. Τά ίδια λοιπόν μυστήρια γίνονται και σήμερα, όπως είπαμε, άπό τις μαύρες γυναίκες των Μπουίντα στη ζούγκλα της Σιέρρα Λεόνε.

Όταν μιά κόρη των άφριών αυτών φυλών πρόκειται νά παντρευτεί μάθαινε άπό τις Ιέρειες της φυλής της τά καθήκοντα της συζύγου και της μητέρας.

Τήν παραμονή του γάμου ή μελλόνυμφος οδηγείται στό έσωτερικό του δάσους άπό τις πού έμπερες γυναίκες, ή άποίες μέ μιά σειρά παραστατικών Ιεροτελεστιών της φανερώνουν, ένα πρός ένα, όλα τά μυστικά της ζωής και του έρωτος. Αυτά τά μαύρα «Μυστήρια» συνοδεύονται άπό μαγικές προσεγγιές και πρωτόγονους χορούς και γίνονται μακριά άπό κάθε περίεργο άνδρικό μάτι...

Αν τύχει όμως κανείς μαύρος νά κρυφτεί στό δάσος, γιά νά παρακολουθή τις άποκαλύψεις πού έκαναν στην μελλόνυμφη ή παντρισμένη, και γίνει άντιλήπτης άπό αυτές, πηλώνει μέ τη ζωή του την Ιερούλη περιέργειά του. Η γυναίκες τόν πιάνουν άμέσως και τόν τιμωρούν μέ θάνατο, όπως εινε ή παλιά κι' Ιερή παράδοσι της φυλής.

Τό έπιστημονικό ενδιαφέρον πού παρουσιάζουν τά άφρικανικά αυτά μυστήρια, άνάγκασε τόν Αμερικανό εξερευνητή Τζών Α. Μπουκ, άπό τό Νιού Τζέρσεϋ, νά έπιχειρήσει ένα ταξίδι ως τη Δυτική Αφρική γιά νά εισόδησει κρυφά στη ζούγκλα της Σιέρρα Λεόνε και μέ κίνδυνο της ζωής του νά μάθει τί άκριβώς γίνονταν κατά την διάρκεια των άποκαλυπτικών Ιεροτελεστιών των Μπουίντα.

Ο Αμερικανός εξερευνητής, πού ήξερε τις διαλέκτους αυτών των φυλών, κατόρθωσε νά πληροφορηθή, ότι σε λίγες ημέρες έπρόκειτο νά παντρευτούν τρία κορίτσια και φυσικά ότι θά γίνονταν τά συνηθισμένα μαύρα «Μυστήρια» μέσα στό δάσος. Κατόρθωσε άκόμη νά μάθει και σε ποιά άκριβώς μέρος θά γίνονταν ή τελετή και τότε, προσποιούμενος ότι έφευγε γιά κάποιο γειτονικό χωριό, πήγε και κρυφτηκε μέσα στη ζούγκλα, κοντά στό μέρος πού θά συγκεντρωνόντουσαν ή Ιέρειες μέ τά τρία κορίτσια...

Μόλις βγήκε λοιπόν τό φεγγάρι, άκουσε νά φτάνη άπό μακριά ένα μονότονο και υποβλητικό τραγούδι, πού συνοδεύονταν άπό πρωτόγονα μουσικά όργανα. Άπό τόν κρυψώνα του, ό εξερευνητής Μπουκ, είδε σε λίγο νά έμφανίζονται δώδεκα γυναίκες Μπουίντα, μεταμυρισμένες παράξενα μέ τερατώδεις μάσκες. Αυό άπ' αυτές, ή μεγάλη Ιέρεια, πήγαιναν μπροστά, κρατώντας στό ένα χέρι ένα μαστίγιο και στό άλλο μιά πηλινη κούπα γεμάτη μέλι. Έπειτα έρχόντουσαν τά τρία κορίτσια, ή τρεις μελλόνυμφες, σκεπασμένες άπό τό κεφάλι ως τά πόδια μέ άσπρους χιτώνες και τέλος άκολουθούσαν ή έπτά ύπόλοιπες Ιέρειες μέ τάμ-τάμ, και διάφορα άλλα άλλόκοτα μουσικά όργανα και μέ πύρσους...

Όταν έφτασαν στό μέρος πού θά γίνονταν ή μαγικές Ιεροτελεστίες, όλες ή γυναίκες καθήσανε γύρω άπό τις μεγάλες Ιέρειες, ή άποίες άφου προσεγγήθηκαν στη Σελήνη κι' έκαναν μιά άπλειωτή σειρά άπό έξορκισμούς, έσκυψαν στη μέση του μαγικού έσκήνου κύκλου, σχημάτισαν ένα μικρό θουναλάκι μέ τό χάμα κι' έφύτρωσαν στην μέση του ένα σπόρο φοινικιάς.

Τήν ίδια στιγμή, όλες ή γυναίκες άρχισαν νά ψέλνουν, χτυπών-

τας σάν δαιμονισμένες τά τάμ-τάμ και παίζοντας έξαλλες τά μουσικά όργανα, ένα ύμνο πού έκανε μεγάλη έντύπωση στόν εξερευνητή Μπουκ.

«Λίγοι ποιητά των πολιτισμένων λαών, θεβαιώνε ό Αμερικανός έπιστήμων, έχουν τονίσει μέ τόσο λυρισμό και μέ τόση απλότητα έναν παρόμοιο ύμνο στη ζωή. Η γυναίκες των Μπουίντα, μεταξύ άλλων, έλεγαν και τ' ακόλουθα:

«Αυτός ό μικρός σπόρος θά γίνη μιά μεγάλη και δυνατή φοινικιά πού θά σκεπάξη μέ τά φύλλα της έξη καλύδες. Κι' ή φοινικιά θά κάνει άλλους σπόρους πού θά εινε σκεπασμένοι έξη καλύδες. Κι' ή κόρη θά κάνει άντρες πού θά εινε δυνατοί κι' άντρωμένοι, ό φόβος και ό τρόμος των έχθρών, και γυναίκες πού θά κάνουν άλλους άντρες, πού θά εινε δυνατοί κι' άντρωμένοι, ό φόβος και ό τρόμος των έχθρών».

Κατάιν, ή γυναίκες των Μπουίντα έβαλαν στην μέση τά τρία κορίτσια κι' άρχισαν νά χορεύουν γύρω τους διάφορους συμβολικούς χορούς πού ήθελαν νά δείξουν μ' αυτούς πώς ύπερασιζόντουσαν τό σπόρο άπό κάθε είδους έχθρό. Όταν τέλειωσαν, ή Ιέρειες έβγαλαν τους άσπρους χιτώνες άπό τά κορίτσια και τ' άφησαν γυμνά. Έστρατα χορεύοντας έναν έξαλλο χορό, πού είχε πρωτόγονο χαρακτήρα, άρχισαν νά τά μαστιγώνουν, αλλά και νά τους άλαιδουν συγχρόνως τά χελη τους μέ μέλι...

Έπειτα τους έδωσαν νά πούν ένα μεθυστικό ποτό, άπό τό όποιο ήταν κι' όλες ή άλλες Ιέρειες. Και τότε, μέσα σε μιά άπερίγραπτη φρενιτιδα ή Ιέρειες πήραν στό χέριο τους τρία μεγάλη ξόανα, πού παρισταναν συμβολικά τους τρεις άντρες των κοριτσιών. Η Ιέρεια ύστερα παρέδωσαν τά άνδρεια στα τρεις μελλόνυμφες και ξανάρχισαν τους χορούς και τους θρησκευτικούς ύμνους τους. Η Ιεροτελεστία είχε φτάσει τώρα στό κυριώτερο σημείο της. Όλες ή γυναίκες έβγαξαν κραυγές κι' έτρεμαν συγχρομει σάν νά είχαν τρελλαθεί άπό τό μαγικό ποτό μέ τό όποιο είχαν μεθύσει.

Έξωφρα θυμώς ό εξερευνητής Μπουκ τις είδε νά σταματούν τό χορό μέ μιά άταίσια κραυγή τρόμου και νά όμοουν όλες μαζί σ' ένα γειτονικό θάμνο... Άπό εκεί μέσα άρπάξαν ένα νέο της φυλής των Μπουίντα πού οφθαίσε και σπάραξε άπό τό φόβο του...

Ο εξερευνητής είδε άμέσως ότι ό νέος άπόδος ήταν κάποιος Μπίλο, ένας έξεπτος κι' έπιδείξιμος κυνηγός, ό όποιος φαίνεται ότι θέλησε νά παρακολουθήσει κι' αυτός άπό περιέργεια τά μυστήρια, δίχως όμως νά κρυφτεί μέ τέτοιο τρόπο, ώστε νά μη τόν καταλάβουν ή γυναίκες. Η θέσις του λοιπόν ήταν πολύ δύσκολη. Τί έπρεπε νά κάνει; Αν φανερόντανε γιά νά σώσει τό Μπίλο, θά κινδύνεσε κι' αυτός νά λιντσαρισθή άπό τις έξαγριωμένες γυναίκες πού έκαναν σάν τίγρεις κι' ετοιμαζόντουσαν νά κομματιάσουν τόν περιεργο κι' Ιερόσυλο μαύρο.

Πριν προφτάσει όμως νά πάρη μιάν άπόφασι, είδε τις δύο Ιέρειες νά του φορουν στό κεφάλι μιά μαύρη κοκκούλα και νά τη δένουν σφιχτά άπό τις άμασάλες του. Έπειτα, εγκατέλειψαν όλες την τελετή των μυστηρίων και ξεκίνησαν γιά τό χωριό, χτυπώντας μέ λύσσα τά τάμ-τάμ και ξεφωνίζοντας άγρια σάν δαιμονισμένες...

Ο άεχρηγός της φυλής άναγνώρισης πώς ήταν τό κεφάλι του Μπίλο, του άνημοφύτου.

Ο Μπίλο φιλικόστρεπε στην καλύθα μιάς Ιέρειας και πέντε δολοφόνες ημέρες τράβηξε άπερίγραπτα μαρτύρια άπό τις γυναίκες των Μπουίντα, πού ήθελαν νά τον έξαγγίσουν μ' αυτό τόν πρωτόγονο τρόπο. Όλο αυτό τόν καιρό ό Ιερόσυλος φορούσε τη μαύρη κοκκούλα και κανείς άλλος εκτός άπό τις δώδεκα γυναίκες και τόν Αμερικανό εξερευνητή δέν ήξερε πούς ήταν. Ο Μπίλο ήταν κυνηγός, όπως είπαμε και πολλές φορές έφευγε άπό τό χωριό και δέν ξαναγύριζε παρά ύστερα άπό μερικές εβδομάδες. Κανείς λοιπόν δέν έδωσε σημασία στην άπουσία του και κανείς δέν ύπομαίεζε ότι ήταν αυτός ό Ιερόσυλος...

Τέλος, τό άπόγεμα της πέμπτης ημέρας, στην πλατεια του Περγάκιαν μαζεύτηκαν όλοι οι Μπουίντα του χωριού, άνδρες και γυναίκες, γιά νά παραστούν στην θανατική εκτέλεσι του περιεργου νέου πού είχε ταλμύσει νά παρακολουθήσει τις

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

Για την Έλισσάβετ, την άτυχη αυτοκράτειρα της Αυστρίας, για την όποια τόσα και τόσα έχουν γραφεί, διηγούνται και το παρακάτω ανέκδοτο:

"Όταν η Έλισσάβετ ήταν ακόμα μικρή, έγριψε με τον πατέρα της, τον Μαξιμιλιανό της Βαυαρίας, τις πόλεις και τα χωριά της Αυστρίας. Η Έλισσάβετ επικοινωνούσε κατά τα ταξίδια της αυτά με τους φτωχούς και τους αποκλήρους της ζωής. Η έθιμοτυπία, η επίδειξις και η υπερηφάνεια, ήσαν άφορητα βάση για την ευαίσθητη ψυχή της.

Κάποτε λοιπόν, περιφερόμενος στην επαρχία Τυρόλου με τον πατέρα της, εστάθμευσε σ' ένα χωριό. Έπειδή ήταν Κυριακή, οι χωρικοί, επιστρέφοντας από την εκκλησία με τα παιδιά τους και τις γυναίκες τους, συγκεντρώθηκαν στη μικρή πλατεία του χωριού κι άρχισαν άλλοι να τραγουδούν, άλλοι να χορεύουν κι άλλοι να διασκεδάζουν μ' άλλον τρόπο.

Η Έλισσάβετ, ένθουσιασμένη από τον άφελή και εύλιχνη τρόπο, με τον όποιο διασκεδάζαν οι χωρικοί, τους έλληθιασε και πήρε μέρος στους χορούς των. Τέλος, άφου τούς Ικανοποίησε δίλους, πήρε μια κιθάρα κι άρχισε να παίξει ένα τραγούδι, ο ρυθμός του όποιου ξετράλιε τους αγαθούς χωρικούς.

"Ένας άπ' αυτούς μάλιστα, κατενθουσιασμένος με την άγνωστη μικρή κωμάριστρια, έβγαλε ένα νόμισμα και της τό έδωκε.

Τό νόμισμα αυτό η Έλισσάβετ τό φύλαγε για άνάμνησι σ' όλη της τη ζωή. "Όταν τό έδειχνε δε στους γνωστούς της, έλεγε:

— Έλνε τό μόνα χρήματα πού κέρδισα διά της εργασίας μου, σ' όλη μου τη ζωή!...

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΣΜΑΤ'ΑΣ

- Η δραστηριότης επιτυγχάνει κάποτε πράγματα, σ'τά όποια έχει άποτύχει ή εύφια.
- Ξέρει άρκετά εκείνος πού δέν ξέρει τίποτα, όταν ξέρει να σωπαίνει.
- Τό καλό όνομα κατορθώνει κανείς να τό άποκτήσει με πολλές καλές πράξεις, γρήγορα όμως τό χάνει με μία μόνο κακή πράξη.
- Τά χρόνια πού περνούν άσκατα, δέν κάνουν τόν άνθρωπο σοφό, αλλά γέροντα.
- Η ήδονή προϋποθέτει πόνο και ή ευδαιμονία εκπλήρωσι καθήκοντος.
- Η άρετή της γυναίκας πρέπει νάναι πολύ μεγάλη, γιατί καμιά φορά χρειάζεται να έξυπηρετήσει δύο πρόσωπα.
- Εκείνο πού πειθεί τη γυναίκα, δέν ελνε ή λογική, αλλά ή συγκίνηση.
- Η υπερηφάνεια της καρδιάς ελνε άρετή, ή υπερηφάνεια τού πνεύματος δικαιομία, ή υπερηφάνεια τού χαρακτήρος δυστύχημα, αλλά ή παρόλογος εκείνη ματαιοφροσύνη πού την όνομάζουμε αλαζονεία, ελνε βλακεία.

άπόκρυφες Ιεροτελεστίες τους. Κανείς δέν ομωκινδύνευε να τώ σώσει, γιατί θά έθελαιτο κι' αυτός έννοχος. Ότε δ' άρχηγός της φυλής, αυτή τη φορά, δέν είχε τό δικαίωμα να έπέμβη κι' άρρησε τις γυναίκες να τιμωρήσουν τόν μυστηριώδη εκείνο νέο, όπως όφαιε δ' παλός και άδυσώπητος νόμος της φυλής τους.

Δυό μεγάλες λέξεις ώδήγησαν λοιπόν τόν δυστυχημένο κληγδό στη μέση της πλατείας κι' εκεί, ύστερ' από άτελείωτους θρησκευτικούς χορούς και έξορκισμούς για να τόν έξαγίσσουν, τόν άποκεφάλισαν μ' ένα μεγάλο και βαρύν τσεκούρι, δίχως να ξεσκεπάσουν τό πρόσωπό του. "Έπειτα, και άπό τις λέξεις έβγαλε τη ματωμένη κοκκούλα και παίρνοντας μέσα στις παλάμες της τό κομμένο κεφάλι, τό παρουσίασε στον άρχηγό της φυλής.

"Εκείνος τότε, μ' ένα ούρλιασμα πληγωμένου θηρίου, πετάχτηκε από τη θέση του και πλησίασε για να δη καλύτερα τόν άποκεφαλισμένο, γιατί δέν πίστευε σ'τά μάτια του ότι μπορούσε να ήταν δ' Μπύλο, ο άγαλπημένος του άντημός!... Αναγκάστηκε όμως ν' αναγνωρίσει ότι ήταν αυτός, δ' καλύτερος κληγδός της φυλής του, πού είχε κάνει την τρέλλα να πάη να παρακολουθήσει κρυφά τά «Μυστήρια» τού έρωτος...

"Ο άρχηγός λοιπόν της φυλής, βγάζοντας βραχνές κραυγές φρίκης, ξαναγύρισε στη θέση του και κάθισε να παρακολουθήσει μέχρι τέλους, όπως ήταν υποχρεωμένος, τούς θρησκευτικούς χορούς πού έπακολούθησαν μετά τόν θάνατο τού Ιερόσβιλου Μπύλο.

"Τό τραγικό εκείνο θέαμα, προσθέτει δ' έξερεινής Μπούκ, μ' έκανε να νοιώσω και τόσο μεγάλη φρίκη για τ' άγρια κι' άπόκρυφα έθιμα τών Μπούντα, όστε την άλλη μέρα έφυγα από τη ζούγκλα της Σιέρρα Λεόνε με τις πιο άξέχαστες, μα και τις πιο άνατοχιαστικές άναμνήσεις...».

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΗΣ

"Ο Άπρίλης, Ξανθός, άρχοντά φουμισμένης, Ξαχαρένια θωριά, δ' Άπρίλης πεθαίνει.

Κι' δ' Μάης άπάνω του γέρνει, χαροκόπος λεβέντης, μα δίχως μυαλά, και τού φρόνιμου Άπρίλη τά μάτια σφαλιά, και τό πλούτη του παίρνει.

"Ο Άπρίλης σωφούς θησαυρούς και καλούδια, τί πουλιά, τί νερά, τί δροσιές, τί λουλούδια σ'τά παλάτια τά πράσιν' άφίνει! Κι' άπ' την ίδια στιγμή, άπ' την πρώτη νυχτιά σέ μεγάλη δ' Μάης γιορτή μ' άπόρησιά τ' άραδιάζει, τά γίρει.

Με τ' άηδονία καλεί τη χαρά και τη χάρι. "Όπου νεάτα, παιδί, λυγρή, παλληκάρη, όπου φτώχεια, όπου πλοΰτος γελάει, τού γλυκού μργυτή καταφθάν' ή λαλιά. "Η ζωή με ώάνορχη τρέχει άγκυλιά σ'τό τραπέζι τού Μάη.

Της Αύγουλας τό φώσ' πολυέλιω έχουν, τραγουδούν κι' αγαπούν και θερύζουν και τρέχουν.

Στ' άποφάγια σάν πρόβα! ή μέρα, φεύγει ή νεότη χορτάτη και φεύγει ή ζωή, σ'τις άγάτες ή χάρι, ή χαρά σ'τη βοή, τό παιδί σ'τη μητέρα!

— « Τό στεφάνι πού βλέπεις, αυτό τό στεφάνι, άπ' τά πλούτη τού Μάη έχω τόχω κάνει, μητερούλα, με λουλούδα γίλια. Ταπεινά κι' άσκριβά ελνε μία χαρά! Πώς ταιριάζουμε, κύττα, ζαμπάνια λαμπρά με φτωχά χαμομήλια.

» "Όλα τ' άνθη, μητέρα, δέν είν' άδερφάκια; Σέ γλαστρούλες και κήπους, άγρούς και ρυάκια, μία δροσιά, και μικρά και μεγάλα; Νά πού τ'ά φτωχά δέν μου ελνε έσύ; "Όλα τάβελια: τ' άλλ' άπ' άγάτη χρυσή, άπό έλεος τ' άλλα!

» Πού παιδί σάν έμέ τέτοιαν έχει μανούλα; Τίνος άλλου άνθου έχουν τέτοια δροσουλά; Τέτοια χάρι και μύρο και χρώμα; Σ'τού σπιτιού μας την πόρτα θ' άνθή κρεμαστό ως την άλλη χρονιά πού θ' άλλάξω κι' αυτό με καλύτερ' άκόμα.

— « Ω, παιδί μου, δ' Θεός ένα άλλο στεφάνι σ'τη μεγάλη μικρή σου καρδιά έχει βάνει από άλλου Μαγιστ' ώφαρίτητα. Μοσχομύριστο πάντα κι' ολόλεινο άνθει, μα σάν γίρει ξερό δέν μπορεί ν' άλλαχθι, και τό δέν άθώοτητα!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΤΣ' ΕΙΝΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

"Η μάνα άπάντεχο, παχό τό μήνυμα μαθαίνει: δ' γυιός της δ' μονάκριβος σ'την Ξενιτιά πεθαίνει. Κινά, θαλασσοδέγεται, παίρνει βονιά και δάση και πάει μάν ώρα άρχίτερα για να τότε προφτάση.

— Μάννα μου, καλώς άφωισε σ'την άρρωστία μου άπάνω! "Η άρρώστια σ' ελδε κι' έφυγε και μ' άρρησε να γίνω. Μή φύγεις παιά, μανούλα μου, κοντά άπ' τό προσκεφάλι, να μην τό μάθι ή δολερή κι' έρθε και μ' εύρει πάλι.

— Σ' άφίνω, γιέ μου, την εύχή για φιλαχτό άγισμένο, κι' έχω, δόλια γερόντισσα, σ'τόν τάπο μου πηγαίνα.

"Η μάνα μήνυμα γλυκό μαθαίνει με καμάρι: δ' γυιός της θε να παντρευτή νύφη με βιός θά πάρη. Κινά, θαλασσοδέγεται, παίρνει βονιά και δάση να πάη μάν ώρα άρχίτερα σ'τό γάμο να προφτάση.

— Τ' ήθελες, μάνα μου, νάρθεις, σ'τό γάμο μου να λάχης; ή νύφη δε σ' άρέγεται, παραξένως θε νάρχη; Σύρε, να πάς, μην καρτερείς, γιατί θυμώνει δ' (καινη και παίρνει την άγάπη της και φεύγει και μ' άφίρει).

— Σ' άφίνω, γιέ μου, την εύχή για φιλαχτό άγισμένο, κι' έχω, δόλια γερόντισσα, σ'τόν τάπο μου πηγαίνα. Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

